

Molnár Mária,

a mártír magyar misszionárius élete és szolgálata

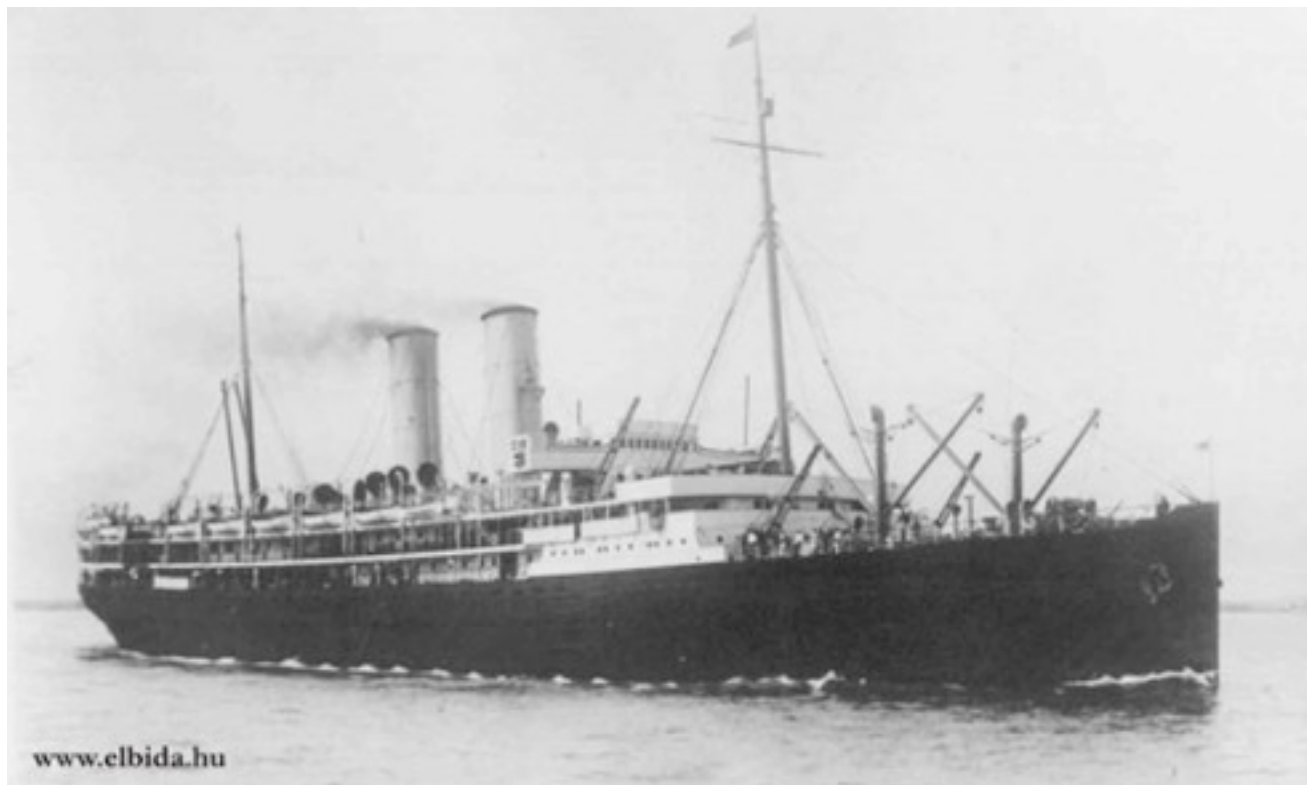
A misszió vonzásában

Molnár Mária 1886-ban született Várpalotán, itt keresztelték meg. Református neveltetésben részesült, s maga is elköteleződött a református belmisszió irányában. Ő maga először nem akart külmissziói szolgálatra jelentkezni, hiszen úgy gondolta, hogy Magyarországon is éppen elég nagy szükség van a lélekmentésre. Azért is utazott el a húszas évek közepén Németországba, hogy nyelvtudását elmélyítse, s így a belmisszió szakirodalmát és módszertanát könnyebben tanulmányozhassa. Ám éppen akkor látogatott oda **Friedrich Doepke evangélikus lelkész, a mánuszi misszió vezetője**, aki egy este beszámolt az Admirális-szigeteken végzett missziói munkáról.

Az elhívás

Megtetszett neki a külszolgálatban végzett missziós munka. Különösen Óceániai Admirális-szigeteken folyó missziói munkára figyelt fel. Végül elhatározta, hogy jelentkezik külmissziói szolgálatra. Többször is elutasították jelentkezését, hivatkozván arra, hogy a jelentkezési korhatárt átlépte.

Az Orsova tengerjáró, amely fedélzetén 1927 decemberében Molnár Mária elhagyta Európát

Hitével, törhetetlen akaraterejével, kitartásával méltóképpen bizonyította, hogy hivatásának érzi a külmissziói munkát. Sikerült elfogadtatnia kérését, és így 1927 decemberében egy missziós társával együtt elhagyta Európát, és elhajózott Melanézia felé.

Az óceániai misszió

Mánusz szigetén működő misszionáriusok.
Ülnek Doepkéné és Doepke Frigyes, állnak
Molnár Mária, Goebel Tina, de Rooné, de Roo

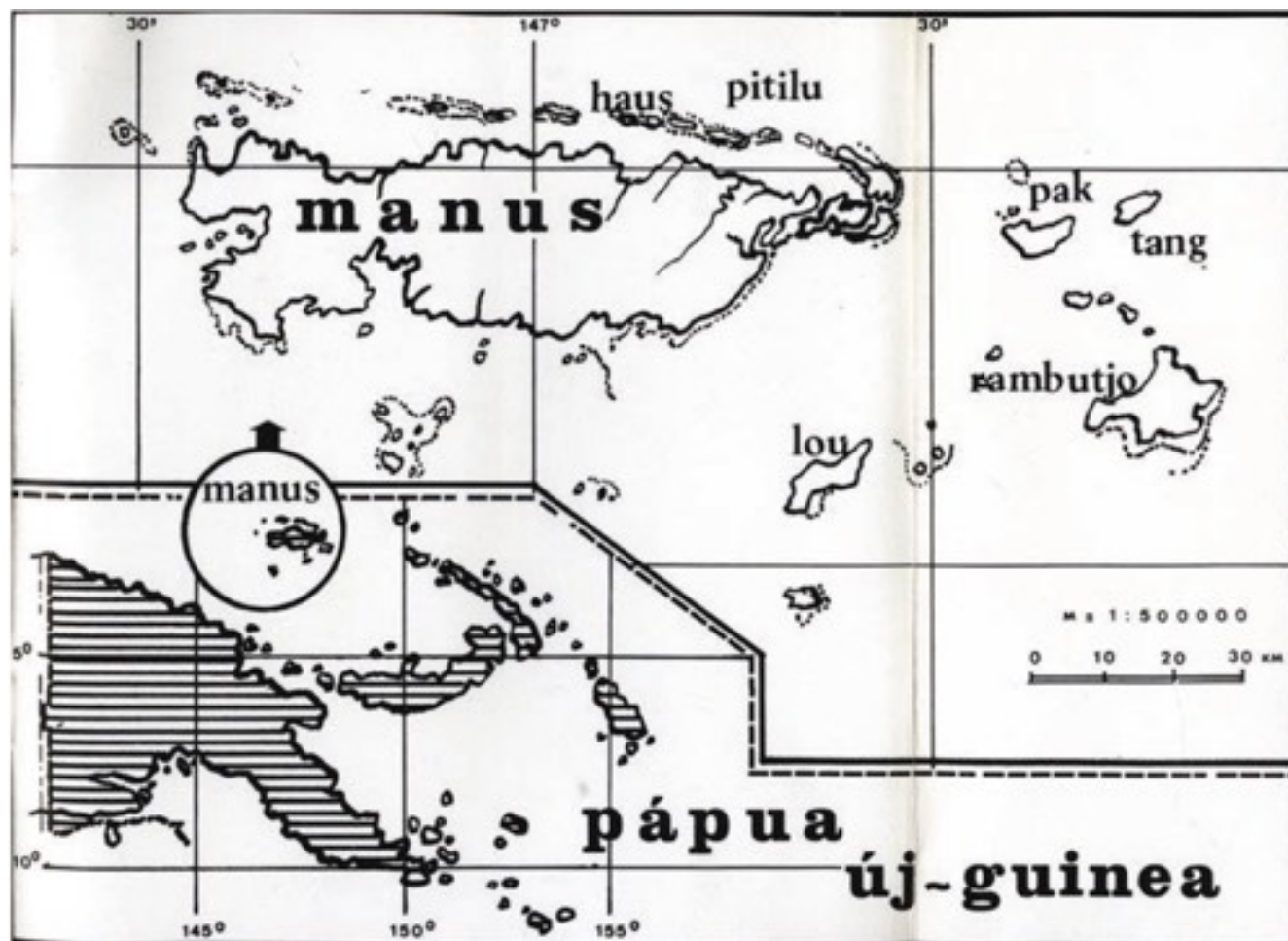
A liebenzelli missziót 1899-ben alapították Hamburgban, innen 1902-ben a központot áthelyezték Liebenzellbe. 1906-tól kezdve munkálkodnak Óceánia szigetein. Az Admirális-szigeteken 1913-ban a német gyarmatokat igazgató kormányzat rendőrállomást hozott létre, hogy véget vessen a törzsek közötti harcoknak, valamint a kannibalizmusnak. Így 1914-ben megkezdhették a missziói munkálatokat. Az első küldöttek Doepke Frigyes és Kraft Hermann misszionáriusok voltak. 10 évet kellett arra várniuk, hogy az első embert megkeresztelhessék.

Az óceániai misszió

Goebel Raymund tanítja a mánusziakat

Manus-sziget

Pápua-Új-Guineától északra területnek el az Admirális-szigetek. Szárazföldi kiterjedése 2600 négyzetkilométer, ez a terület hatalmas vízfelületen fekszik. A fősziget Manus, amely kb. 1900 négyzetkilométer, 80 km hosszú és 30 km széles. Nevét a moanus törzsről kapta, akik a déli parton éltek.

Molnár Mária egy kanun, a háttérben
Pitilu szigetével

Manusból Pitiluba

A missziói állomás Manus-szigetén volt, innen mentek a misszionáriusok a környező szigetekre. Molnár Mária megérkezése után azonnal munkához látott. Nagy hasznát vette ápolónői gyakorlatának, és természetesen annak is, hogy Thübingenben elsajátította a trópusi betegségekről való hasznos tudnivalókat. Molnár Mária megérkezése után 3 hónappal Pitilu-szigetére költözött.

Pitilu-sziget

Pitilu-szigete Manustól északra fekszik. A főszigettől 4-5 km-es tengeri csatorna választja el. Pitilu-szigete alig emelkedik 3-8 méterre a tengerszint fölé. A parton kókuszligetek és a bennszülöttek kunyhói voltak. A parttól nem messze volt Molnár Mária háza, aki közel 14 esztendőt töltött Pitilu-szigetén, amely a fő szigettől, Manustól 3-4 km-re feküdt.

Gyakran úszva tette meg ezt a távolságot a szigetek között.

A küldetés

Tizenöt évet töltött a pápuák között. Megtanulta nyelvüket, lefordította számukra a Biblia egyes részleteit és énekeket is. Molnár Mária munkájának egyik eredménye az, hogy Márk evangéliuma megjelent pitilui nyelven. Amikor pedig 1986-ban – születésének 100. évfordulóján – pápua lelkészek látogattak Sárospatakra, ajándékképpen már egy egész pitilui Újszövetség-fordítást hoztak magukkal.

Ujonnan megkeresztelt bennszülöttek a pitilui iskolaépület mellett

Hazatérés helyett

Molnár Mária a 30-as években

Mária 1935-ben rövid időre hazatért, és előadásokat tartott munkájáról többek között Sárospatakon és Komáromban. Azt mondta, hét év után sem bánta meg, hogy jelentkezett misszionáriusnak. Leveleiben pedig ezt írja: *“Minden nehézség ellenére mégis nyugodt volt az életem.*

Megnyugtatott a tenger, az emberek nyugalma, de legfőképpen az a tudat, hogy Isten állított ide, és itt is otthonom van. Azelőtt sehol sem éreztem magam annyira otthon, mint itt” Az Őt támogató hívektől az kérte: *“Csak annyit kérek tőletek, testvéreim, imádkozzatok értem. Nem azért, hogy a tengerbe ne dobjanak, hogy az emberevők fel ne faljanak, hanem, hogy mindvégig megmaradhassak hűséges Krisztusom oldalán!”*

Molnár Mária vértanúsága

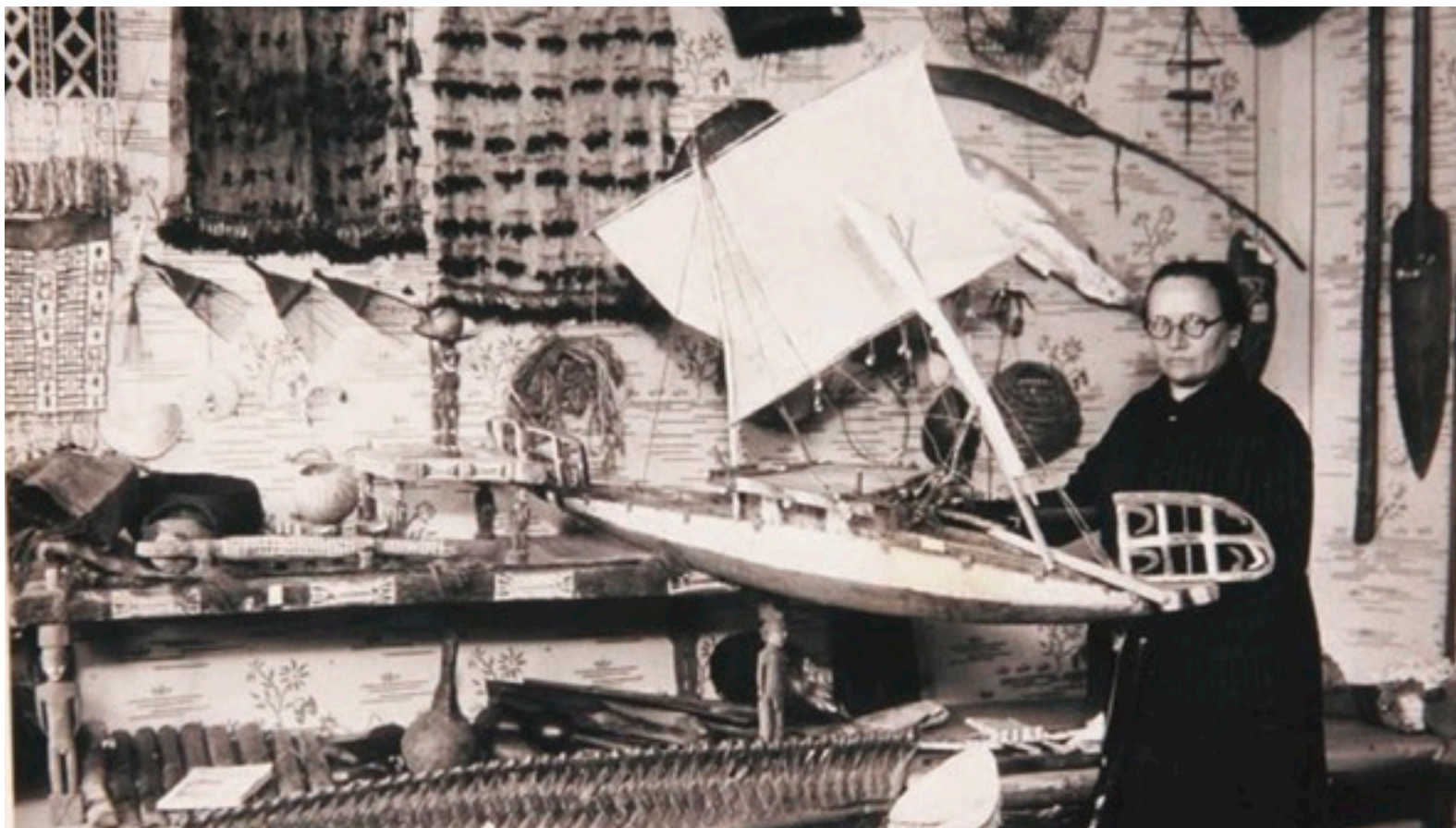
Emléktábla a manus-i misszió Molnár Mária és misszionáriustársainak az emlékére, akik 1943. március 16–17-én veszítették életüket egy japán katonai akció következtében.

A csendes–óceáni háború idején a japán támadástól tartva az ausztrálok kiűrtették Manus szigetét, és a misszionáriusokat is távozásra szólították fel. De Molnár Mária és néhány missziós társa nem hagyta el a népet, amelyet 15 éve szolgált. A megszállók eleinte nem bántották, ám 1943. március elején összegyűjtötték őket, és az Akikaze nevű torpedórombolón, brutális körülmények között március 17-én kivégezték mindannyiukat. Tetemeiket a tenger hullámai nyelték el.

Molnár Mária emlékezete

Molnár Mária természetesen nem volt képzett néprajzkutató. A pápuák között töltött évek során azonban nagyon jól megfigyelte szokásaikat, hétköznapi életüket, ünnepeiket. Az őslakosok között eltöltött évek tapasztalataival rendelkező szakértő szavai szólalnak meg leveleiben. Nagy és féltő gondossággal válogatta ezeket a tárgyakat, amelyek Manus, Pak, Pitilu stb. szigetekről valók, hogy elbeszéljék egy nép életét, életmódját, kultúráját egy másik népcsoportnak.

Bár ez az életmód a mai ember szemével nézve már a múlté, de látva, ismerve ezeket a tárgyakat megértjük Molnár Mária leveléből kicsendülő szavakat: *„Mikor látták, hogy pakolok, hát csak jöttek egymásután és hoztak az ő szegénységükből, egyik tálat, a másik fazekat, kanalat, gyöngydíszeket, készítettek kis kanut, nyilakat, lándzsákat s mindenféle halászati eszközöket: Miszisz, ezt vidd el a te faludba, hogy ott lássák, hogy mi mit tudunk.”*

A pitilui
misszió ház,
“Um Muk-Muk”
felavatása

Munkája során több keresztény gyülekezet is alakult a mánuszi szigetvilágban. Pitilun ma is az a harang hívja istentiszteletre a híveket, amelyeket a magyar reformátusok küldtek ki „barna testvéreiknek.”

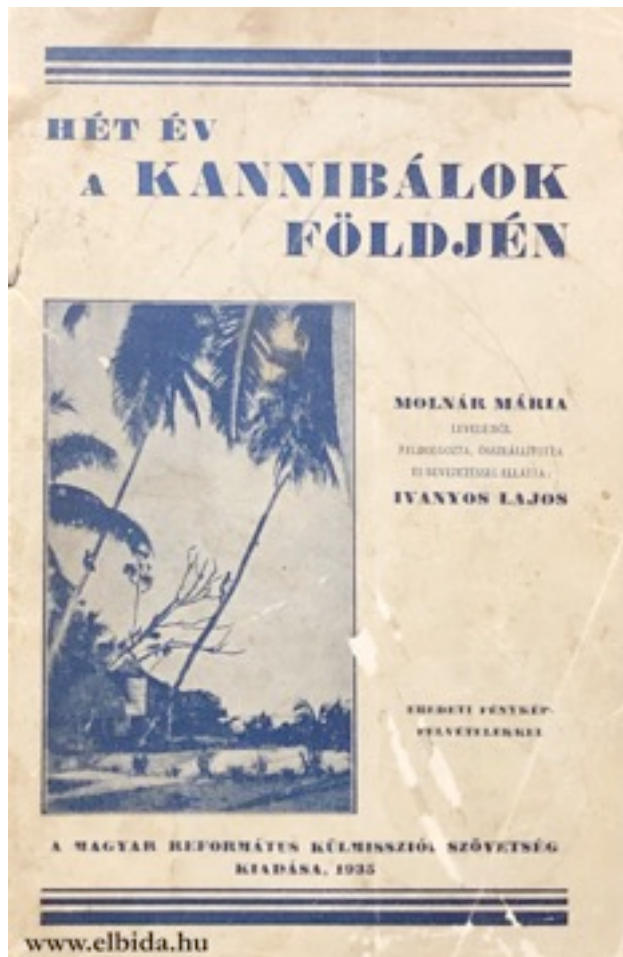
A manusi
leány-
kollégium

Manuson a sziget leányiskolája is Molnár Mária nevét viseli.

Pitilun Molnár Mária saját építésű egykori kis fatemplomának helyén ma egy modern Molnár Mária-emléktemplom áll, ahol a mai napig az a 140 kilós harang hívja istentiszteletre a híveket, amelyet Magyarországról vittek ki a missziónak.

"Hét év a kannibálok földjén"

Molnár Mária életútját irodalmi formában Ivanyos Lajos református lelkész, levéltáros és egyháztörténeti kutató örökítette meg, aki 1935-ben Budapesten a Magyar Református Külmisszió Szövetség kiadásában jelentette meg a Molnár Mária leveleiből összeállított „Hét év a kannibálok földjén” című könyvét, melyben az ottani missziós munkájának hét évéről mesél. A 184 oldalas mű akkor jelent meg, amikor Molnár Mária rövid időre hazautazott missziós állomásáról, hazahozta addigi néprajzi gyűjtését, előadásokat tartott, pihent egy kicsit, majd 1936-ban ismét visszatért állomáshelyére. A különleges helyszín és a missziós munka megismerése mellett a könyv betekintést enged a szigeten élő kannibál törzs különös életébe is. A mű bevezetését Ivanyos Lajos írta, csakúgy ahogy a levelek feldolgozását és összeállítását is ő végezte, miközben számos, Molnár Mária által készített eredeti fotó biztosítja a könyvhöz az illusztrációt.

Köszönöm a figyelmet!

Molnár Mária
fogadott kisfiával,
Pistával